

Станом на 23:56 індивідуальна енергія серед учасників розподілилась наступним чином:

1 Політична модернізація	Нестеренко А.	7	24
	Кульбачинська С.	7	
	Коробко О.	1	
	Павловська А.	2	
	Солодовник А.	7	
2 Інформаційна легалізація	Кучерявий І.	5	36
	Кузнецова А.	4	
	Власюк П.	2	
	Копил О.	7	
	Глазов О.	14	
8 Політична децентралізація	Білоконь К.	1	5
	Хасанов М.	1	
	Савранський Р	1	
	Седаков М.	1	
	Гречко О.	1	
6 Україна - 2.0	Слизько О.	2	14
	Гедрович А.	2	
	Колос Д.	1	
	Широких Р.	1	
	Карагяур В.	1	
	Бояркіна О.	1	
Бобир Ю.	5		

P.S. Однак усі групи були розпущені. Надалі учасники працюватимуть у двох великих групах (республіканці та «новачки»). Тема для обговорення звучить так: «Виклики перед модернізаційним рухом».

Редакційна група:

Віра Андріюк - бренд-менеджер
Тетяна Колеснік - журналіст
Денис Студенніков - верстальник

тираж: 40 примірників
28 лютого 2015

ХРОНІКИ №5

28 лютого 2015, п'ятниця

«Вибір між модернізацією чи загибеллю України не є фантастичним!»

Про це та багато іншого ексклюзивно для "Хроніки" розповів головний "республіканець" - Павло Вікнянський. Розмова відбувалась у форматі бліц-інтерв'ю. Отож:

- Проекти, які зараз пропонують учасники, не є фантастичними?

- Ви знаєте, прості проекти нас уже не врятовують. Ми постійно хочемо простих відповідей: а давайте грузинів запросимо, хай вони нами "пожонглюють", а давайте замість одного олігарха, більш кривавого, призначимо іншого, який англійською розмовляє. І будемо сидіти і чекати, коли щось зміниться, попри те, що соціум на стільки знищений і звиклий для нас, що ми просто боїмося справжніх рішень та висновків.

Знаєте, те, що фантастично, воно так чи інакше "відпаде", а те, що має реальний стрижень - точно буде рано чи пізно реалізовано.

- Ви уже побачили отой "стрижень" серед проектів груп?

- Іноді він проявляється. Я бачу не лише намагання рухатися в напрямку отримання відповідей на проблемні завдання, а й розуміння проблеми, чи не розуміння її, страх отримання відповіді. Хоча певні зрушення є. Я не хочу "охолоджувати" учасників, але ця проблема, яка стоїть перед Україною впринципі - невідомна проблема.

Пан Павло наголосив, що людям властиво не просто помилятися, а робити фатальну помилку так, ніби це дуже необхідно. Це ми бачили неодноразово під час виборів на різних рівнях.

Хоч, за словами нашого співрозмовника, дуже багато відповідей лежить у нас перед очима. Головне, не боятись їх нарешті побачити! Цього, власне, пан Павло також побажав і нашим республіканцям.

Республіканець Максим: "Є учасники, які лише вдовольняють власне "его"

Мабуть, важко брати участь у Студреспубліці вперше. "Хронікам" відомо, що цього року теж не обійшлося без "першачків" у грі, а отже, їхні враження, труднощі та досягнення наша редакція просто не могла обійти стороною. Тому для наших дорогих читачів, з перших лист цікава розмова з Максимом з міста К., який раніше знав про Студреспубліку лише зі слів брата. Отож...

- Максим, ти в грі новачок? Хто чи що спонукало тебе приїхати?

- Так, я вперше. Мене сюди "затягнув" мій брат Руслан. Він у мене студреспубліканський активіст, брав участь у розвитку та іграх, в тому числі.

- І як тобі? Якщо коротко, поділись враженнями.

- Взагалі, я вражений самою системою гри, вона, на мою думку, може створити потрібні механізми для виходу з "нашої" кризи та складної ситуації. Правда, для мене трішки замало часу для відпочинку. Я завжди втомлений, хоч можливо так потрібно. І для моїх команд, з якими я брав участь у грі просто не вистачало часу на підготовку.

- Ти дійсно віриш, що можна щось змінити, перебуваючи тут три дні та "малюючи" подекуди захмарні для мозку проекти?

- Безумовно, вірю.

- Тобто, коли ти вийдеш за межі Студреспубліки, ти спробуєш реалізувати їх в житті?

- Ні, я вірю, що це можливо зробити теоретично, але я не впевнений в тому, що на цій Студреспубліці зможу це я чи моя команда.

- А є зараз, можливо, серед інших команд проекти, які готові до реального життя?

- Звичайно! Я переконаний в цьому. Моя команда тому й програє, власне, бо в конкурентів проекти реальніші.

- Як тобі учасники?

- Дуже багато перспективних молодих людей, які вміють чітко окреслити свою позицію, донести її до слухачів. Звичайно, є і негативні аспекти. Люди всі різні. Так от на мою думку, є ті, які просто їдуть, аби утвердити самого себе перед іншими. Такі люди ведуть себе доволі зверхньо, хоч і серйозної участі в грі не приймають, а просто демонструють своє "его".

- Ти прийдеш на Студреспубліку знову?

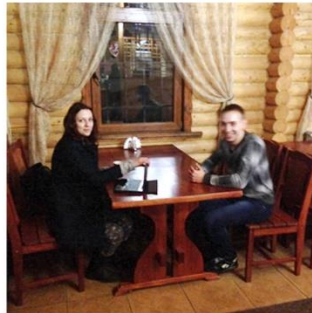
- Чесно кажучи, ще мало розумію різницю між регіональною Студреспублікою і цією. Як тільки ознайомлюсь, тоді й прийму рішення - чи їхати мені. Точно скажу, що дуже хочу потрапити саме на "Літню Студреспубліку".

- А ще раз на «Зимову», ні?

- Давайте після літньої про це поговоримо (сміється).

- І на останок побажай щось учасникам гри

- Бажаю учасникам плідної праці. Аби вона принесла результат і все було не даремно!

28 лютого 2015

Я не боюсь бути байдужою

Я давно стала скептиком. В свої трішки більше ніж двадцять, зрозуміла, що жодна влада не зможе змінити нічого в моїй країні, окрім як "набити" власні кишені. Не більше і не менше. Ось так. Знаєте, цьому є доволі логічне пояснення - мій досвід. В роботі журналіста регулярно зустрічаються люди, які з тих, чи інших міркувань з радикально налаштованих на зміни, стають звичайними злодіями, або підлими слугами системи. Раніше, внутрішній протест і поріг моралі не давали мені можливості спокійно ставитись до таких людей. Як мінімум хотілось прочитати лекцію на тему "патріотизму" та "культури виховання". Зробити бодай щось, аби втрутитись у її хід дій та думок. Але і цей етап успішно "закрився". Я черствіла і байдужа до всього, що стосувалось спочатку політики, потім до влади як такої, а далі взагалі не могла повірити бодай в краплю щирості, присутню у звичайній людині. Я стала апатичною і фраза "у кожного своє життя" набула власного, сформованого роками змісту.

Мабуть, такий довгий вступ мав викликати у читача питання: **"А як це стосується Студреспубліки?"** Та такі стосується, бо приїхавши сюди, я зрозуміла одразу - гра не для мене. Я можу займати позицію вільного слухача і критикувати чи схвалювати думки гравців у власній голові. Це мене повністю влаштовувало. Звісно, уявляла, а щоб було, якби зіграти, якою б я була, як швидко мене зрівняли б з "лайном", чи я б витримала критику. Чи...Чи... Багато було "чи", може навіть забагато.

Але варто було потрапити мені, скептику зі стажем на Студреспубліку бодай для того, щоб побачити кардинально протилежних собі людей - тих, кому не байдуже, тих, хто намагається впливати на ситуацію в країні. Не сумніваюсь, що зараз більшість українців навіть не підозрюють, що десь поміж гір, декілька молодих запалених ідеями сердець намагаються вигадати, продумати шлях до їх же порятунку.

Дивно, правда? Ти десь спиш, бачиш гарні сни, а за тебе вирішують проблеми. Не ті проблеми, які зводяться до "скільки вартує хліб" чи "який курс долара", а проблеми, що проповзають крізь роки і навіть століття.

Знаєте, я щиро рада, що побачила республіканців. Як мінімум тепер знаю, що є люди, які не прогнали системою, бо дивляться далі кордону, який збудували ми самі.

Ні, я далеко не та, що вірить у стереотипи, хоче всього і одразу. Ні. Просто моє коло спілкування, яке, на жаль, складається з політиків здебільшого, зробило мене байдужою, але й не "крикою". Хто ж зна, може останній день тут вилікує мене від слова "байдуже" і від фрази "всі однакові"... Хто ж знає...Та все одно, тішусь вами, республіканці! Де у вас народжується стільки віри? Може є який секрет? А якщо є, то поділіться. Себе навряд врятую, а когось поруч - спробую. Ой, так це і є небайдужість, правда?

28 лютого 2015